

Vacsi Viola – Horváth Irma

TÜKÖRVÉNY

– Ha válaszüthoz érkezel –

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	7
1. ELINDULÁS	10
2. MEGERŐSÍTÉS.....	16
3. KÉT FŐ BŰN	20
4. ÖRVÉNY.....	25
5. TÜKÖR.....	34
6. HARC	40
7. TALÁLKOZÁS.....	49
8. FELELŐSSÉG	58
9. BEFOGADÁS	67
10. VÁLTOZÁS.....	79
11. ENERGIACSERE	84
12. BELSŐ ÉN.....	94
13. BÉKÜLÉS.....	103
14. DÖNTÉS.....	106
15. FÉLELEM.....	112
16. MIÉRT.....	122
17. AJÁNDÉK	132
18. TOVÁBB.....	142
19. FENT.....	151

Hálás voltam az útért, s azért, hogy újra itt lehetek. Csendes békesség költözött belém. Csak én magam voltam, de most nem magányosan, hanem szelíd mosollyal ott belül, mélyen. „Soha senkit nem tudnak igazán elhagyni. Csak mi tudjuk elhagyni magunkat. Elhagyatott akkor leszel, ha feladod az álmaidat, és nem a sorsod szerinti utadon haladsz” – visszhangzottak bennem az asszony szavai.

Nyitott szívvel és nagy nyugalommal lépkedtem az erdei ösvényen. Biztos voltam a találkozásban. Megöleltem a nagy tölgyet, de nem azért, hogy meglássam a kis házikót. Csak azért fontam köré a karjaimat, hogy köszöntsem újra. Olyan volt, mintha ő is körülölelt volna minden szeretetével. Amikor éreztem a megfelelő pillanatot, könnyed léptekkel elindultam az erdei lak felé.

A tornácra érve friss menta illata fogadott. Kopogtam, majd benyitottam. Az asztalon már ott gőzölgött a teánk.

- Isten hozott! – köszönt Ama vidáman. – Fürtös mentát szedtem ma az erdőben. Nagyon szeretem az aromáját.
- Csodás napot kívánok, Ama! – mondtam, és megfigyeltem újra őt. Hasonló mélységet és magasságot éreztem benne, mint a tölgyfában, aki évszázadnál is öregebb lehet már.

Alig ültünk le a kis asztalkához, máris előhozakodtam a gondolataimmal, kétségeimmel. Észre sem vettem, hogy jól rázúdítottam egyszerre mindet, szinte levegőt sem véve közben.

- Jó sok kérdéssel érkeztél hozzám – mosolygott rám. – Megtalálsz te is a magad válaszait, ha megérted a fő kérdést, ami így szól: „Ha nem változtatsz semmit, mitől várod, hogy változzon az életed?”

Hagyott egy kis időt arra, hogy elgondolkodjam. Főleg azon töprengtem, mi az, amit már régóta csak megszokásból teszek. Aztán folytatta:

- Ha nem változtatsz az életeden, akkor pont ugyanoda jutsz újra és újra, ahol vagy. Hiába mész vissza a lejtő felső szakaszára, onnan megint lecsúszol. Ha egy képlet egyik tagját sem változtatod meg, az eredmény is csak ugyanaz lehet. Emiatt érzed, hogy mindig ugyanoda jutsz. Ezért újulnak ki újra és újra a betegségek. Ezért érezzük azt, hogy mintha már

jártunk volna így, vagy kerültünk volna ugyanebbe a helyzetbe. Ha nem fordítunk magunkra elég energiát, nem mozgunk, sportolunk, alszunk eleget, vagy éppen nem táplálkozunk megfelelően, illetve nem élünk kreatívan a kapott tehetségünkkel, képességeinkkel, akkor nem jó irányba megy, újra kisiklik az életünk.

- Ezek szerint, ha megint azért küzdenék, hogy olyan legyen az életem, mint a férjemmel a kapcsolatunk elején, akkor ugyanoda kanyarodnék vissza végül – gondolkodtam félhangosan, értelmezve a hallottakat. – Ha nem pihenek, töltődök eleget a természetben, akkor ugyanúgy zaklatottak lesznek a napjaim. Nem beszélve arról, hogy már régóta halogatom az alkotást. Írni szeretnék. Novellákat meg verseket.

Próbálkoztam gyerekként is mesékkel, középiskolában rövidebb írásokkal. Pár versenyen indultam, díjazott is lettem, de felnőttként nem folytattam, mert a házasságom után jöttek a gyerekek, a sok munka, és nem maradt időm semmire. Pedig annyira élesen láttam a képet, amint ott ülök öreg barátom, a nagy tölgy alatt; a lombok között itt-ott beszűrődik a nap fénye, a fű között nyüzsg az apró élet, és én csak formálom a betűk és írásjelek ezreit. Könnyű volt elképzelnem magamat, kezemben egy tollal és egy füzetrel...

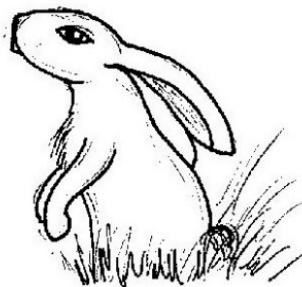
- Az ember életében két fő hiba van, amit elkövethet. Az egyik az, hogy nem él a képességeivel, nem éli azt, amire született – folytatta az ősz asszony, miközben pogácsát tett az asztalra. – A másik, ha beleavatkozunk más életébe. Ezt korlátozással is megtehetjük: nem engedünk meg neki valamit, vagy helyette csinálunk meg dolgokat. Esetleg rávesszük a másikat arra, hogy olyant tegyen, ami nem az ő útja, amihez nincs kedve vagy képessége.

Körbenéztem a kis házban, miközben figyeltem Ama szavait. Amikor először itt voltam, nem is vettem észre, hogy az ablak feletti fagerendára csokrokban aggatták fel a szárított gyógynövényeket: kamillát, kakukkfűvet, mentát, zsályát, orbáncfűvet, levendulát... Szinte mindet megismertem. Kislánykoromban én is sokat jártam erdőt, mezőt a szüleimmal, és gyűjtöttük, szárítottuk télire a rét ajándékait. El is határoztam, hogy a gyerekekkel elmegyünk majd, és megmutogatom nekik, amit annak idején én is megtanultam az apukámtól, aki úgy tudott

mesélni az erdőről, a mező virágairól, az állatokról, hogy éreztem én is: a természet része vagyok.

Megpillantottam néhány fura kis üvegcset is a polcokon. Mi lehet bennük? – tanakodtam. Azt láttam, hogy a nagyobbakban lekvárok és befőttek sorakoznak. Mindegyiken ott a címke: szamóca, málna, som...

- Mindenki képességekkel születik. Csak az embernek nem olyan egyértelmű ezt észrevenni, mert a mai világ eltakarja. Én jól ismerem a növényeket, és tudom, hogy merre vannak a gyógyfüvek. Hamar megérzi az orrom az illatukat. Szeretem őket eltenni, szárítani, befőzni, hogy télire is legyen a természet kincseiből.

Az ablakon kitekintve a sombokor alatt hirtelen megláttam egy apró nyuszit. Két lábára ágaskodott, körülszimatolt a levegőben, majd szépen tovaugrált. Mikor eltűnt a szemeim elől, az anyó folytatta:

- Mindenki jó valamiben. Az életben ezt kell megtalálni és megélni. A saját dallamunkra lelni, és azt énekelni. Elfogadni, hogy mindenki másban jó. Nem várhatjuk el a nyuszitól, hogy a vízben úszkáljon, sem a halaktól, hogy az erdő sűrűjében jól érezzék magukat. Mindenki a maga helyén tud önmaga lenni, és akkor tudja a maga képességeit kibontakoztatni.

Eszembe jutott, hogy Ama mennyire jó abban, amit most velem tesz. Bölcsességéből adódóan úgy meséli el az élet, az univerzum törvényeit, oly' egyszerűen,

Életünk során számtalan választót elé érkezünk. Iskolát választunk, hobbit, hivatást, barátot, karriert, családot, egészséges életmódot, szórakozást, vagy bármi mást. Néha egyértelműek ezen **döntéseink**, azonban van úgy, hogy rendkívül nehezek, szinte már őrjítően kétségbejítőek is lehetnek.

Házassági, vagy életközépi **válságban**, munka-, egészségügyi, anyagi, krízisben az ember úgy érezheti, mintha örvénybe keveredne. Tehetetlenül vergődik az események sodrásában, azok pedig csak húzzák egyre lejjebb és lejjebb, egyre jobban távolodva a kiúttól, át a z ismeretlenbe. Ilyenkor jól jön a **segítség**, egy mentőöv, melybe kapaszkodva kihúzzhatjuk saját magunkat a választás felőrlő nyomása alól, és megtalálhatjuk a helyes utat végre.

Mindegy, miben vagyunk éppen, ez a könyv **tükröt tart** mindenkinek. Végre azonban nem olyan képet mutat, amelybe belenézve az ember visszariad a látványtól, és fejesztve menekülni kezd.

A főszereplő és a **bölcs asszony** találkozása során egy olyan varázslatos tükörbe tekinthetünk, amelyben a dolgok végre bárki számára érthetővé, világossá válnak. Az élet nagy talányai mögött rejtőző mély összefüggések oly könnyen tárulnak fel, hogy el is csodálkozunk azon, korábban miért is nem értettük mindezt. Hiszen eddig is minden ott volt a szemünk előtt, akárcsak az erdő és a természet, a miértjeink, illetve a valódi értékeink az életben, a **harmónia, a teljesség és a szeretet**.

Vacsi Viola

Életút®endező,
Önismereti személyiség-
fejlesztő, Numerológus,
Bach-virágterápia tanácsadó,
Diplomás közgazdász
www.megismeresek.hu

2009 óta foglalkozom a hozzám forduló felnőttek és gyerekek segítségével személyre szabott módszerekkel. Egyéni konzultációimon az emberi test-lélek-szellem harmóniájának helyreállításában látom a lelki problémák, különféle traumák, érzelmi kibillenések megoldásának útját.

A hosszú évek során összegyűjtött esetek, valamint személyes életesemények, tapasztalatok, átalakulások szolgálták a könyvben szereplő történet tanításainak alapjául.

Régi vágyam volt, hogy minél szélesebb körben eljuthasson a segítség és a tudás azokhoz, akik hajlandóak felismerni saját problémát okozó viselkedési mintáikat, és kezükbe venni végre sorsuk irányítását.

Ezzel a könyvvel mindez végre valóra vált! ☺

Horváth Irma

LélekHANGoló,
Magyar – ének-zene
szakos tanár
www.horvathirma.hu

Mióta eszméltem, az életem célja, hogy az emberek boldogok legyenek. Minden út tökéletes hozzá, nekem a legfőbb örömet a zenélés, az írás jelenti, én ebből tudok másnak is adni.

Bár sokféle dolgot kipróbáltam (tanítottam iskolában, voltam személyzeti vezető, majd indítottam mandalarajzoló tanfolyamokat, hét évig hawaii lomilomi masszörként dolgoztam...), mégis mindig visszatértem a forráshoz: apró prózai alkotások, versek írása, saját költemények megzenésítése, lírai estek, énekes foglalkozások okoznak örömet nap mint nap.

Belső világom képei, életem tapasztalatai most először mutatkozhatnak meg egy regényben, ahol a cselekmény és az univerzális törvények egymást átölelve, harmóniában jelennek meg az oldalakon.